

Arrest

nr. 257 473 van 30 juni 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 maart 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 februari 2021 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 maart 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 29 oktober 2020 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 1 februari 2021 wordt een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.2. Eveneens op 1 februari 2021 wordt een inreisverbod opgelegd van drie jaar. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...)

INREISVERBOD

Aan de Heer die verklaart te heten:

[...]

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 01.02.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 3 keer vlak na elkaar in Hoogstraten een gezinshereniging aan met zijn Nederlandse zus op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste twee aanvragen, ingediend op 03.02.2020 en 08.07.2020, werden geweigerd op 16.06.2020 en op 07.10.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden op 17.06.200 en op 16.10.2020 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 29.10.2020 al een derde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Redenen waarom hem een Inreisverbod wordt opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene diende 3 keer vlak na elkaar in Hoogstraten een gezinshereniging aan met zijn Nederlandse zus op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste twee aanvragen, ingediend op 03.02.2020 en 08.07.2020, werden geweigerd op 16.06.2020 en op 07.10.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden op 17.06.200 en op 16.10.2020 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 29.10.2020 al een derde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn zus en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is

geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

*Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"ENIG MIDDEL: SCHENDING VAN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN: VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET; VAN ARTIKEL 41 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EU; VAN HET ZORGVULDIGHEIDS-, REDELIJKHEIDS- EN VERTROUWENSBEGINSSEL; VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET: EN ARTIKEL 8 EVRM

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;

2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing (in casu de beslissing dd. 22.05.2019), zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;

3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest

nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

In casu werd de reden tot het afleveren van het bestreden inreisverbod als volgt geformuleerd:

“Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 3 keer vlak na elkaar in Hoogstraten een gezinshereniging aan met zijn Nederlandse schoonzus op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste twee aanvragen, ingediend op 03.02.2020 en 08.07.2020, werden geweigerd op 16.06.2020 en op 07.10.2020. Deze weigeringen werden op 17.06.2020 en op 16.10.2020 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 29.10.2020 al een derde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van artikel 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Om de volgende reden (en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

[...]

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid zijn zus en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar. "

Er wordt dus verwezen naar artikel 74/11, §1, tweede lid Vreemdelingenwet, waarin wordt bepaald dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximum driejaar.

De motivering in de bestreden beslissing kan evenwel niet doorgaan als een afdoende motivering! Verwerende partij beperkt zich slechts tot een standaard motivering en tot een opsomming van de vorige verblijfsaanvragen en bevelen om het grondgebied te verlaten (dit zijn slechts (!) 2 voorafgaanden), doch motiveert niet op afdoende wijze waarom dit een inreisverbod én dan nog een inreisverbod van 3 jaar rechtvaardigt.

Om de proportionaliteit van de maximumduur van drie jaar te verantwoorden verwijst verwerende partij slechts naar het gegeven dat verzoeker al meerdere keren een aanvraag tot gezinshereniging heeft gedaan in functie van zijn zus, die werden afgewezen en waarbij hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend.

Dergelijke gebrekkige en standaard motivering kan allesbehalve aanzien worden als een afdoende motivering die verantwoordt waarom een inreisverbod (met een maximumduur van drie jaar dan nog wel) werd opgelegd. Gelet op de feitelijkeheden is dit immers allesbehalve proportioneel.

Verzoeker heeft hier een gezins- en familieleven. De referentiepersoon verblijft hier immers op legale wijze (stuk 3).

Verzoeker was onvermogen in zijn land van herkomst (Marokko) (stuk 4) en daarbij ten laste van de referentiepersoon (stuk 5). Hij werd dus enerzijds financieel gesteund door de referentiepersoon. Anderzijds vormt hij reeds jaren 1 gezin met de referentiepersoon. eerst in Nederland, thans in België. Betrokkenen verhuisden zelfs samen naar België, alwaar in februari 2020 een eerste aanvraag gezinshereniging werd ingediend.

Verzoeker maakt dus reeds sinds jaren deel uit van het gezin van de referentiepersoon!

Hij toonde dit op afdoende wijze aan:

- Bewijzen dat hij reeds jaren financieel werd gesteund door de referentiepersoon zolang hij nog in Marokko was (zie supra: stukken 4-5);
- Foto's van hun gezinsleven samen (stuk 6); - Verklaringen m.b.t. samenwonen en gezinsleven van verzoeker en referentiepersoon in Nederland (stuk 7);
- Gelegaliseerde verklaring van verzoeker (stuk 8);

- Facturen op naam van verzoeker op gezamenlijk adres in Nederland waaruit effectieve samenwoning blijkt (stuk 9);
- Paspoort van verzoeker met vermelding adres referentiepersoon in Nederland (stuk 10).

Dit werd met andere woorden op afdoende wijze aangetoond door verzoeker, doch wordt op geen enkele wijze opgenomen in de motivering van verwerende partij.

Verzoeker werd alleszins naar aanleiding van deze eerste aanvraag in het bezit gesteld van een oranje kaart, geldig voor een periode van zes maanden vanaf de aanvraag.

Deze eerste twee aanvragen werden inderdaad geweigerd op respectievelijk 17.06.2020 en 16.10.2020, waarna verzoeker besloot om hiertegen niet in beroep te gaan, doch wel zijn dossier te actualiseren. In de bijlage 20 dd. 16.10.2020 vermeldt verwerende partij trouwens zélf: "Hef komt toe aan betrokkene hun aanvraag te actualiseren".

Dit heeft verzoeker dan ook gedaan in zijn huidige, derde aanvraag. Er werden tal van nieuwe stukken voorgelegd.

Stellen dat het indienen van een derde aanvraag - waarbij verzoeker zijn dossier heeft geactualiseerd met nieuwe stukken zoals verwerende partij zelf aangaf - "misbruik van de verblijfswetgeving" betreft, is nogal kort door de bocht en gaat in tegen alle redelijkheid!

Er kan dan ook weinig ernstig worden gesteld dat er in casu sprake is van misbruik, of schending openbare orde, of van enige andere reden waarom een inreisverbod van 3 jaar zou kunnen worden opgelegd.

Het is wel degelijk de bedoeling van verzoeker op hier op legale wijze te verblijven.

Bovendien werd er in de bestreden beslissing ook geen rekening gehouden met de wereldwijde coronapandemie, waardoor verzoeker n.a.v. zijn 2 vorige bijlagen 20 niet kon terugkeren naar Marokko. Wat moest hij doen? Hier dan maar op illegale wijze verblijven? Het is dus niet meer dan normaal, en zijn recht, om de aanvraag gezinshereniging opnieuw in te dienen.

Alleszins werd verzoeker telkenmale opnieuw in het bezit gesteld van een oranje kaart, waardoor hij telkens op legale wijze op het grondgebied mocht verblijven.

Verzoeker heeft hier dan ook grotendeels op legale wijze hier verbleven onder dekking van zijn oranje kaart. Hij wenst daarbij dat zijn aanvraag tot gezinshereniging op basis van zijn zus wordt goedgekeurd, daar hij weldegelijk financieel ten laste is van deze laatste én deel uitmaakt van diens gezin, zoals verzoeker dan ook aantoonde in het kader van zijn laatste aanvraag tot gezinshereniging (tegen deze weigeringsbeslissing werd dan ook beroep ingesteld).

Het opleggen van een inreisverbod aan verzoeker, met dan nog een duur van driejaar, is dan ook totaal disproportioneel en wordt niet voldoende gemotiveerd. Verzoeker geniet immers van een blanco strafblad en heeft hier reeds zijn best gedaan om zich te integreren, waardoor een inreisverbod voor de maximale termijn niet proportioneel is.

6.

Krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in de volgende gevallen:

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

In casu is dit op geen enkele wijze gebeurd, waardoor de voormelde wetbepaling manifest werd geschonden.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 Vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23):

“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”

De bestreden beslissing wordt, zoals supra uiteengezet, niet op afdoende wijze gemotiveerd omtrent het opleggen én omtrent de duur van het inreisverbod. Er wordt immers op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor een maximumduur van drie jaar, waarbij verwerende partij zich beperkt tot uiterst stadaard motivering en een opsomming van de vorige verblijfsaanvragen.

Waarom dit het opleggen van een inreisverbod verantwoordt in de specifieke omstandigheden van verzoeker én waarom deze termijn van drie jaar wordt gehanteerd, wordt niet afdoende uiteengezet.

Verzoeker dient dan ook vast te stellen dat verwerende partij zonder meer een inreisverbod met een maximumduur van drie jaar heeft opgelegd, zonder evenwel enig onderzoek naar en zonder afdoende motivering omtrent de specifieke omstandigheden eigen aan het geval van verzoekster.

Gelet op de vergaande gevolgen van dergelijk inreisverbod, heeft verwerende partij dan ook op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

De bestreden beslissing is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze wanneer er een discretionaire bevoegdheid wordt uitgeoefend.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en vertrouwensbeginsel werden geschonden.

De bestreden beslissing is bijgevolg onjuist.

7.

Daarnaast heeft verwerende partij geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoeker.

In het kader van artikel 74/13 Vreemdelingenwet diende verwerende partij een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ”

Verzoeker onderhoudt hier een familieleven met de referentiepersoon..

Verzoeker was onvermogen in zijn land van herkomst (Marokko) (stuk 4) en daarbij ten laste van de referentiepersoon (stuk 5). Hij werd dus enerzijds financieel gesteund door de referentiepersoon. Anderzijds vormt hij reeds jaren 1 gezin met de referentiepersoon (stukken 6-10). Betrokkenen verhuisden samen naar België, alwaar in februari 2020de eerste aanvraag gezinshereniging werd ingediend.

Verzoeker maakt dus reeds sinds jaren deel uit van het gezin van de referentiepersoon!

Hij toonde dit op afdoende wijze aan (zie supra).

Verwerende partij heeft, bij het opleggen van het inreisverbod (i.e. de bestreden beslissing), evenwel geen rekening gehouden met deze familiebanden. Indien dit inreisverbod, van 3 jaar (!), immers wordt gehandhaafd, zullen verzoeker en de referentiepersoon lang van elkaar gescheiden zijn en zal het lang duren eer verzoeker het nodige kan doen vanuit Marokko om op legale wijze naar België te kunnen terugkeren.

Bovendien wordt verzoeker gedwongen om terug te keren naar een toestand van onvermogen in Marokko en ook dat treft zijn privé en gezinsleven.

Bij het nemen van de bestreden beslissing heeft verwerende partij aldus geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak. Het inreisverbod heeft nochtans een grote impact op het toekomstig leven van verzoeker.

In casu heeft verwerende partij geen voldoende individueel onderzoek gedaan naar de privé en familiale leefomstandigheden van verzoeker. Dit blijkt ook uit de gebrekkige motivering.

Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden. Verwerende partij heeft zich immers beperkt tot een standaard motivering in dit verband.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds in deze zin (RvV 3 december 2019, arrest nr. 229 730):

“Zoals blijkt uit de bewoordingen van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, moet de gemachtigde voor het vaststellen van de duur van het inreisverbod inderdaad rekening houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Hierbij kan nog erop worden gewezen dat het voormelde artikel 74/11, §1 een omzetting is van artikel 11, tweede lid van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). [...]

De Raad wijst erop dat het door de gemachtigde artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ”

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Uit het voormelde artikel 74/13 en het voormelde artikel 5 blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de lidstaten gehouden tot naleving van de voormelde artikelen van het Handvest en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzijdige draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).”

8.

Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing onvoldoende tot geen rekening gehouden met het privé en familieleven van verzoeker in België.

Verwerende partij heeft dus geen afdoende toetsing gedaan aan artikel 8 EVRM.

Artikel 8, 1° EVRM bepaalt evenwel het volgende:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis. ”

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands

veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk uitmaakt op artikel 8, 1° EVRM in zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van een aantal op beperkende wijze opgesomde oogmerken.

Alle landen die partij zijn bij het EVRM moeten nagaan of een beslissing met betrekking tot verblijfsrecht of inreisverbod het recht op privé-, familie- en gezinsleven (voorzien in artikel 8 EVRM) niet schendt. Zij moeten daarbij een belangenafweging maken tussen het belang van de staat om migratie te controleren enerzijds, en anderzijds het belang van de betrokken vreemdelingen om een privé-, familie- en gezinsleven te hebben op het grondgebied van die staat.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé-, familie- of gezinsleven dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Het is duidelijk dat verwerende partij niet voldoende rekening heeft gehouden met het privé- en familieleven van verzoeker, zoals supra reeds werd uiteengezet.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het betrokken individu, is in casu ver te zoeken, en zodoende is de sanctie van het inreisverbod (met een maximumduur van driejaar!) te verregaand en volstrekt disproportioneel.

Verzoeker kan alleen maar dat de verwerende partij geen zorgvuldige belangenafweging heeft gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het kwam de verwerende partij toe de elementen die verzoekers privé- en familieleven kenmerken op te lijsten en vervolgens concreet af te wegen of deze elementen opwegen tegen het algemeen belang.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing dan ook vernietigd te worden."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de bovengenoemde wet, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. De motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in de beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

2.3. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. Het redelijkheidsbeginsel, waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker een aanvraag om gezinshereniging indiende op 3 februari 2020 en op 8 juli 2020, in functie van zijn Nederlandse zus. Deze aanvragen werden geweigerd, respectievelijk op 16 juni 2020 en 7 oktober 2020. In de bestreden beslissing wordt er tevens op gewezen dat voormelde beslissingen gepaard gingen met een bevel om het grondgebied te verlaten, waaraan geen gevolg werd gegeven. Verzoeker diende op 29 oktober 2020 een nieuwe aanvraag in, wederom in functie van zijn Nederlandse zus. Op 1 februari 2021 werd deze aanvraag geweigerd. Gezien verzoeker drie maal vlak na elkaar een aanvraag om gezinshereniging indiende, wordt geconcludeerd dat verzoeker de procedure van artikel 47/2 van de vreemdelingenwet misbruikt om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen.

De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, §2, 6°, van de vreemdelingenwet aanduidt als indicator voor een risico op onderduiken:

“6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggrijpings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;”

Hieruit blijkt dat de wetgever wel degelijk voor ogen had dat het indienen van meerdere opeenvolgende aanvragen tijdens een korte periode een aanwijzing van misbruik kan vormen (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/00, 121).

Verzoeker voert aan dat het *“kort door de bocht is”* om te stellen dat er sprake is van misbruik van de verblijfswetgeving aangezien hij *“slechts”* drie aanvragen om gezinshereniging indiende. Hierbij dient te worden opgemerkt dat verzoeker, sinds zijn aankomst in België op 3 februari 2020, reeds driemaal een aanvraag om gezinshereniging indiende in functie van dezelfde referentiepersoon, namelijk zijn Nederlandse zus. *In casu* diende verzoeker zijn eerste aanvraag om gezinshereniging in op 3 februari 2020. Deze aanvraag werd geweigerd op 16 juni 2020. In deze weigeringsbeslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij voor het indienen van zijn eerste verblijfsaanvraag in Nederland deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon en onvermogen was in zijn land van herkomst. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing maar diende op 8 juli 2020 opnieuw een aanvraag om gezinshereniging in, die werd geweigerd op 7 oktober 2020. Wederom ging verzoeker niet in beroep tegen deze weigeringsbeslissing maar diende hij op 29 oktober 2020 een derde aanvraag om gezinshereniging in. Verzoekers aanvraag wordt voor een derde keer geweigerd op 1 februari 2021. In de beslissing van 1 februari 2021 wordt geconcludeerd dat de bijkomende stukken die verzoeker voorlegt geen afbreuk doen aan de motivering van de weigeringsbeslissing van 16 juni 2020. Voor zover verzoeker in zijn middel betoogt dat hij wel degelijk op afdoende wijze aantoonde dat hij in zijn land van herkomst onvermogen was en ten laste viel van de referentiepersoon, richt hij zich in wezen tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 1 februari 2021, die gepaard gaat met het thans bestreden inreisverbod. Hiertegen heeft verzoeker een afzonderlijk beroep tot schorsing en nietigverklaring ingediend, dat werd verworpen bij arrest met nr. 257 472 van 30 juni 2021.

Gelet op deze omstandigheden acht de Raad het niet kennelijk onredelijk om het indienen van drie aanvragen op minder dan een jaar tijd, in functie van dezelfde referentiepersoon, te kwalificeren als een misbruik van de procedure. In zijn middel zet verzoeker duidelijk uiteen dat hij het niet eens is met de beoordeling van verweerder. Door deze beoordeling louter tegen te spreken maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zijn. Op basis van de voormelde elementen acht de Raad het niet kennelijk onredelijk om te stellen dat verzoeker de procedure van artikel 47/2 van de vreemdelingenwet misbruikt om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen.

Verzoeker betoogt in een volgend middelonderdeel dat hij grotendeels op legale wijze in België heeft verbleven en dat het zijn bedoeling is om een legaal verblijf te verwerven. Daarenboven wijst verzoeker erop dat hij een blanco strafblad heeft en dat hij zijn best heeft gedaan om zich te integreren. Omwille van deze elementen is het volgens verzoeker niet proportioneel om een inreisverbod van drie jaar op te leggen. De Raad ziet echter niet in hoe deze elementen opwegen tegen de vaststelling dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan voorgaande bevelen en daarenboven misbruik maakt van artikel 47/2 van de vreemdelingenwet om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. Verzoeker maakt duidelijk dat hij het niet eens is met verweerders beoordeling. Met dit tegenspreken toont hij echter niet aan dat deze beoordeling kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is. Op basis van bovenstaande vaststellingen acht de Raad het niet disproportioneel om een inreisverbod op te leggen van drie jaar.

2.4. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met het feit dat hij sinds jaren deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. Uit de lezing van het bestreden inreisverbod wordt er echter uitdrukkelijk ingegaan op verzoekers familiale situatie. Er wordt op gewezen dat verzoeker als volwassen persoon geacht wordt een eigen leven op te bouwen zonder de nabijheid van zijn zus. Met betrekking tot de aangevoerde schending van verzoekers gezins- en privéleven, werd in het arrest met nr. 257 472 van 30 juni 2021 bovendien als volgt geoordeeld:

“2.2.1. In casu is er geen sprake van een weigering van voortgezet verblijf. In dit geval oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Volgens het EHRM moet er onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Verzoeker brengt geen elementen aan die kunnen wijzen op een dergelijke verplichting, maar houdt vol dat er wel degelijk een band van afhankelijkheid is met zijn zus. Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat verzoeker een dergelijke afhankelijkheidsband niet heeft aangetoond.”

Door te betogen dat hij wel degelijk deel uitmaakt van het gezin van zijn zus en dat hij een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft verzoeker blijk van zijn eigen zienswijze. Hiermee toont hij echter niet aan dat het kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is om te stellen dat de bestreden beslissing geen schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM.

2.5. In zijn verzoekschrift voert verzoeker tot slot aan dat verweerder heeft nagelaten om rekening te houden met de wereldwijde coronapandemie. Hij betoogt dat hij omwille van de huidige gezondheidsmaatregelen al bijna een jaar niet kan terugkeren naar Marokko. Verzoeker legt echter geen begin van bewijs voor waaruit blijkt dat het voor hem daadwerkelijk onmogelijk was om zich naar zijn land van herkomst te begeven. Daarenboven maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij behoort tot een risicogroep en zich derhalve niet kan verplaatsen.

2.6. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). De Raad stelt vast dat de verzoeker nalaat toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing de hoorplicht, het beginsel van de *fair play*, het rechtzekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel zou schenden. Het enig middel is in dit opzicht dan ook niet ontvankelijk.

2.7. Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT